

Gražus gražaus žmogaus gyvenimas

Dominykui Urbui - tik 85-eri

- Kažkada, kai eilinį kartą mudu su Jurgiu Tornau "garbino" Kultūros ministerijos kolegijoje, - susirinkusiems į Rašytojų Sąjungą gegužės 5-ąją pagerbti vertėjo ir redaktoriaus Dominyko Urbo bei jo gražių metų, - prisiminė "Vagos" direktorius Jonas Čekys, - viena tos kolegijos dalyvė pasakė: "Ką čia mes prie Tornau ir Čekio kimbam, juk ne jie valdo leidyklą. Leidyklą valdo Urbas, Urbienė, Urbučiukai ir kiti". Tada, žinoma, norėjo mus labai įžeisti, bet kai dabar pagalvoju, tai iš tiesų ta įtaka p. Dominyko Urbo mūsų "Vagos" gyvenime buvo nepaprastai didelė. Tokie žmonės, kaip Dominykas Urbas, Aleksandras Žirgulyš, Vytautas Petrauskas, mūsų leidyklos neramioji dvasia Jonas Petronis, išmokė mus suprasti, įvertinti ir gerbti leidyklos darbą, tie žmonės formavo gražų "Vagos" leidyklos veidą.

Visų tąvakar sveikinusių Dominyką Urbą kalbose girdėjos ne tik pagarbos, padėkos, bet ir nostalgijos gaidelė. Ir vyriausiojo redaktoriaus Jurgio Tornau šnekoj apie devintos valandos "rarotus", kur p. Urbo žodis buvęs sprendžiamas; ir "dėdės Urbo darželio" auklėtinių Eugenijos Stravinskienės, Vytauto Visocko, Stasio Sabonio prisiminimuose, kaip jie buvę mokomi darbo, sąžiningumo, gerbti šventą autoriaus valią, kaip dėdė Urbas skatinęs mokytis kalbų, už ką direktorius pridėdavęs penketą rublių prie honoraro; kaip telkdavę talką vieno vienintelio žodžio ieškodami...

Ir vis išsprisdavo "būti" būtasis laikas, primenąs einantį ar bėgantį laiką. Žmogaus

praecinamumą ir po darbų liekamą vertę. (Šiam rašinėly tyčia nedėjau to "buv.") Dostojevskis, Tolstojus, Šolom Aleichemas, Maupassant, Upytis, Rabelais, Hesse ir t.t., Dominyko Urbo prašnekinti lietuviškai, yra esamasis ir būsimasis laikas. Kaip ir perduota mokiniams patirtis.

Kai pagalvoji, ar ne vertėjo darbas bus buvęs pats prasmingasis per tą Lietuvos priklausomybės pusamžį? Tiesa, tarkim, Dievo negalėjai rašyt, kaip autorius, didžiųjų, bet ar tai ne mažesnė nuodėmė, negu kad dabar buv. didieji ateizmo šulai ir mietai Jo vardą tampo po pakampes? Tiesa, negalėjai imtis verst ko tik panorėjęs, bet, žiūrėk, kai jau galima, ar ne prie prasteniųjų dažnai palinkstama? Ir dar vienas dalykas, kurs lenda į akis: to laiko nemažos dalies vertimų (Dominyko Urbo, Vytauto Petrausko) kalba visa galva ar net dviem tikresnė, gyvesnė, įdomesnė nei devynių dešimtadalių originaliųjų opusų. Ar ne vertėjai uoliau ir sumaniau rinko ir krovė kalbos turtus ateičiai?

- Dominykas Urbas niekada niekam nesilankstė, nesispraudė į jokią partiją. Jis dirbo tiek, kiek galėjo, Lietuvos labui, - baigdamas savo žodį pasakė Jurgis Tornau.

Šio rašinėlio pabaiga bus (teatleidžia skaitytojas) gal ir per daug atvira: žvelgiau į žilagalvius besišypsančius Ameliją ir Dominyką Urbus su tooookiu pavydu, kad net išdrįstu prisipažint.

PAULIUS TOLVAIŠA